

В.Л. ПРОРОК НАРОДУ

"О Господи!
Дай мені хоч глянуть
На народ отой убогий,
На тую Україну.
Не дай мені загинути
Отут на чужині!"

Кожний народ має своїх великих людей, свою мудрість, яка їх веде по шляху життєвої боротьби та розвитку - поступу. Український народ має свого рідного пророка та його безсмертний твір "Кобзар", що є втіленням не тільки душі поета - кріпака, але і виявом духа України: "Мертвих, живих та ненароджених". Наш народ висловив через Тараса Григоровича Шевченка в "Кобзарі" свої страждання, прагнення, бажання, віру, надію та любов. Кожний українець може з цього твору черпати народну мудрість, історичний досвід нашого народу.

"Жива душа поета святая,
Жива в святих своїх речах,
І ми, читая, оживаєм,
І чуєм Бога в небесах."

Кожний українець від малого до старого, від учня до вченого - всі захопленням, з насолодою читають Шевченків "Кобзар", деклямують та співають його тексти; кожному він підходить, кожного цікавить, кожний дістає повне задоволення, повну відповідь на свої питання.

Цим пояснюється, що в кожній українській хаті є "Кобзар", який є супутником українця, не тільки дома, але й в дорозі. Шевченків "Кобзар" стався своєрідним заповітом, святим писемом українського народу.

Чим засувати, що так захоплено читають і перечитують Шевченка?

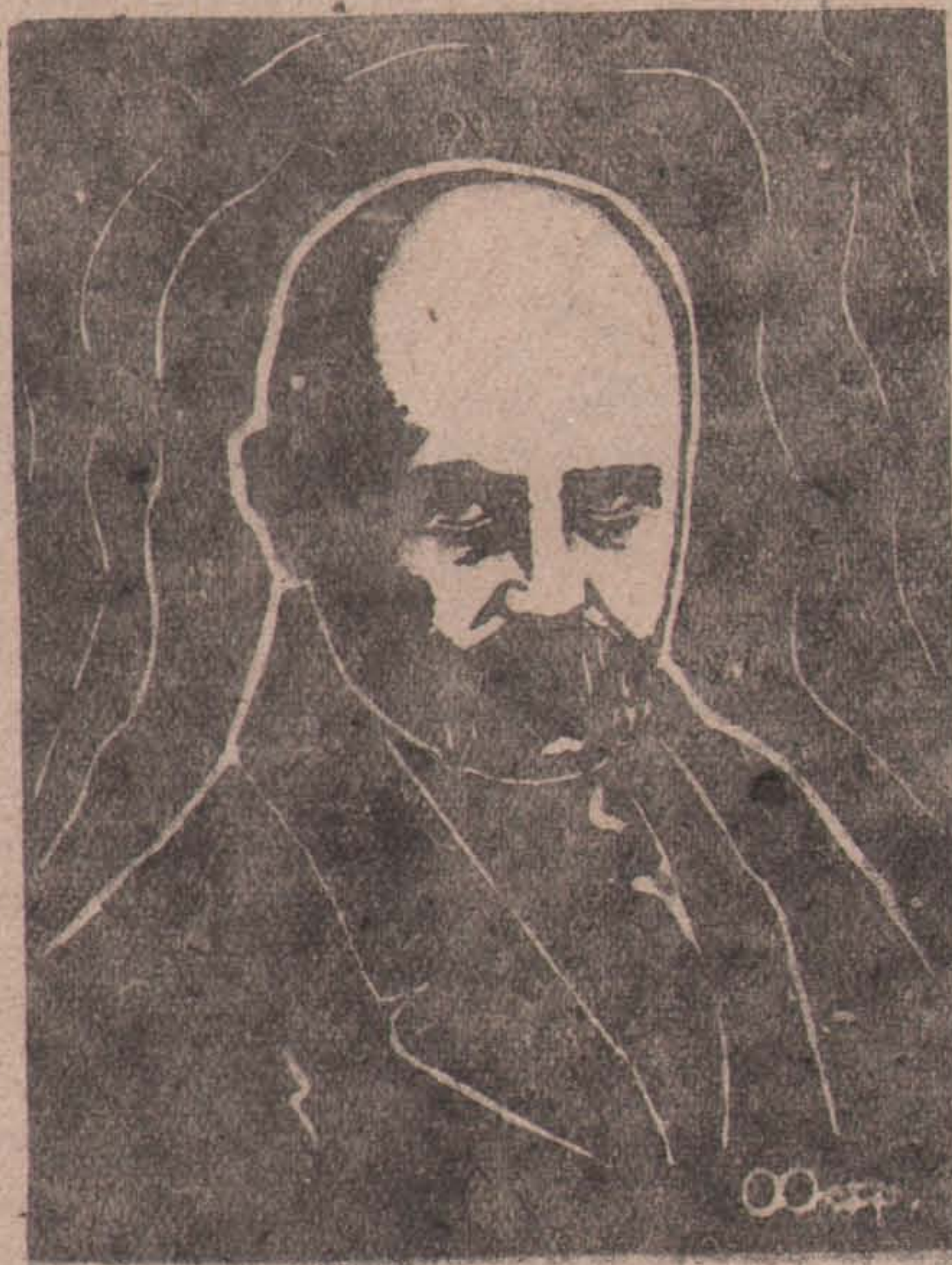
1. Шевченко творив свої вірші на зразок народної творчості, на зразок народних пісень. Його пісня родилася з народної душі - серця, тому вірші збудовані на цей зразок, милують усіх читачів. Мова Шевченка є виявом усіх перлин живої мови українського народу.

2. Матеріал до пісень Шевченко дібрав з народної душі, з народних думок, що були втіленням його переживань, мрій та стремлень.

...Привітай же, моя ченько
Моя Україно
Моїх діток нерозумних,
Як свок дитину!"

Шевченкові твори зображають дух народу, і тому кожний вірш побуджує нас до чину.

3. Великий Кобзар вказав нам шляхи й образи нашого майбутнього. Шевченкові твори мають виховне значіння, нероз заступають політичну книжку, історію України. "Кобзар" буває деколи тим "свтан-зіллям", що привертає Україні її блудних синів. Вся поезія Шевченка повна любові до Рідного Краю, до свого народу.

Навіть у важких умовах, у Петербурзькому казематі він не заломився, але з великою любов'ю, пристрасстю, самопосягтов, що показує велич його душі, він говорить:

"Та не однаково мені,
Як Україну злії люди
Припляють лукаві, й в огні
Її окраденню збудять,
Ох, не однаково мені!"

Всюди в творчості Шевченка виступає, як незломний борець - поет, і з призириством, ненавистю пише в іншому місці прокатів України:

"Ви, розбітники неситі,
Голодні ворони!"

Тарас Шевченко є завжди для нас, як живий, бо скільки ж у цих наведених словах почувань, які цілком відповідають теперішнім обставинам на Україні, коли наш край і народ знову в ярмі північного ворога - Москви. Кожний рядок Шевченка остерігає ворогів, грозить їм та кличе український народ до визволення

- боротьби: "Треба миром, громадою обух сталить
Та добре вигострить сокиру
І заходитись їй будить..." (Ш. має на увазі "химерну волю")

Він для нас так само близький сьогодні, як колись, малюючи картини важкої кріпащини, змагав до знесення її, а большевики знову привернули її, відкриваючи колгоспи, а з тим самим впровадили обов'язкове закріплення робітників, впровадили суцільне заслання на виснажуючі примусові роботи, і знову люд пригноблений, в кайданах бреду, або: "Як почали на болоті

Столицю робити,
Як плакали на берзків
Голодні діти!"

Ці Шевченкові картини повторяються. Творчість Шевченка охоплює навіть і сучасне українське життя. В своєму "Посланні" він навчає нас:

" А то залізите на небо.

І ми-не ми, і я-не я.

І все те бачив, і все знав..."

А дальше закликає:

" Обніміте ж, брати мої,

Найменшого брата..."

Цим Шевченко учить нас єдності, свідомості, свого святого обов'язку перед нашим народом і Батьківщиною. Поруч з тим наш пророк, був завжди людяний, ворог усіх загарбників - завойовників, завжди близький до страждань інших поневолених народів. Про це свідчать його спосади та малюнки - картини з Казахстану. В поемі "Іван Гус" він симпатизує з чехами, підносить високо їх провідників - Івана Гуса та Жижку, а в поемі "Кавказ" він гостро виступає проти імперіалізму Москви:

.. "Чурек і сахла - все твоє;

Воно не прошене, не дане.

Ніхто не возьме за своє,

Не поведе тебе в кайданах".

Переклади Шевченкових творів з на багатьох мовах сусідніх нам народів, які з пошаною ставляться до нашого "Кобзаря", відчували в його багато близького до їх життя, немає країни, немає народу, який міг би щось іншого, крім доброго, сказати про нашого пророка та його твори.

Але наш північний сусід - імперіаліст - тична Москва (біла, чи червона), що з початку мордувала Шевченка, глузувала з його творів, сміялася з Шевченка, що він писав українською мовою. Сучасні Шевченкові, критик російської літератури Белінський дивувався, чому він пише українською мовою - "отживающим малоросійским наречієм", і тому підчеркував, що Шевченків "талант пропав".

Але вже опозиційний російський критик тих же часів, публіцист - письменник Чернишевський признав, що українська література, мачи Шевченка, не потребує шукати ні в кого літературної підтримки. По смерті Шевченка Московський уряд заборонив видавати його твори, святкувати його ювілей, а навіть карали тих, що мали "Кобзаря".

Коли в 1914 році московський уряд заборонив святкувати столітній ювілей народження поета - борця, то редактор московського часопису "Новое Время" Менашиков, підтримуючи цю урядову заборону, відзначив, що Шевченко є втіленням українського сепаратизму, виявом ворожнечі до Москви.

Таке було наставлення до Шевченка старої Москви, але не змінилось воно ні трохи за нової совітської. Большевицька Москва, прикидаючись "другом усіх", на кожному кроці фальсифікує історію України і життя та твори Т. Г. Шевченка, наприклад, замінке слова "козацькі списи скородили московські ребра" на "татарські" та багато інших.

Москва намагається переробити Шевченка на свій лад, бо додає в нього втілення грізної

для її імперіалізму, сили, духа України. Тарас Шевченко був скромною людиною, зовсім без претенсій на похвальні оди, на панеїрики тощо. Це видно з цілої його творчості, а особливо з цих рядків:

" Чи хто згадає, чи забуде

Мене в світу на чужині -

Однаковінько мені".

Але, подібно не любив ніколи, ні перед ким, схилати своєго голови, шукати підтримки в "сильних цього світа", вихвалити їх. Ми, як бачимо, Шевченко рішуче виступає проти своїх ворогів "пекучим" словом, обстоює правду, волю; падає любов'ю до України та її народу, кличе до повстання за кривди, які заподіяли вороги. Він просить, як незломний борець, не лякаючись жодних перешкод - труднощів:

" Дай, Боже, долі,

Як не даєш доброї,

То дай, Боже, злої."

Тарас Шевченко стоїть на одному з перших місць серед великих людей України та світа, як поет-патріот та пророк українського народу, як борець - гуманіст за волю своєї Батьківщини та інших поневолених народів.

Про нього, як надхненника наших поколінь сказав по його смерті письменник П. Куліш:

" Чи по тобі, брате, сумом сумувати,
чи твою роботу, брате, докінчати".

Пішли кінчати роботу Великого Тараса кращі люди нашого народу, пішли його слідами - твердою дорогою. Тому провідник українських самостійників - борців М. Мухомовський називав свою організацію "Братством - Тарасівцями", тому Українське Наукове - Літературне Товариство носить назву Шевченка, тому нова "Юнацька Школа" для молодих кадрів СВУ називалася іменем Шевченка та багато інших.

Щира до свого рідного народу та гнівна до ворогів душа великого поета - борця буде лише тоді спокійна, коли ми виконаємо його пророчі слова "Заповіту":

" Поховайте та вставайте

Кайдани порвіте.

І вражою, злою кров'ю

Волю окропіте!

І мене в сім'ї великій.

В сім'ї вольній, новій,

Не забудьте помянути

Не злим-тихим словом."

У невільній боротьбі переможемо свого ворога - загарбницьку Москву, проженемо жорстокого окупанта зі своїх земель і створимо Вільну Українську Державу - це буде найкращий пам'ятник нашому незабутньому Пророкові Т. Г. Шевченкові.

Великий ГЕНІЙ

Як у квітнику доброї господині можна знайти різноманітні квіти, що милують красою форм і своїми пахощами, так і наша національна література багата на геніїв, що силою надзвичайного слова створили бездонну криницю цілющої води рідної культури, національних традицій, що запалили серця людей любов'ю до знеполеної Батьківщини, бажанням віддати її все до останньої краплини крові.

Як між пишними квітами вирізняється красою і шляхетністю форм, ніжністю, скромністю, але й на причудливим запахом чудова лілея, так і серед наших поетів безперечно почесне місце займає наш великий Кобзар Тарас Шевченко.

Вже те одне, що лише про Шевченка народні маси говорять: "Наш Тарас", "Наш Кобзар", свідчить про незвичайну його популярність, про могутню силу та привабливість його творів, про невмирущу славу його.

Чому? В чому причина такої популярності, чим великий Кобзар зумів завойовувати мільйони сердець, чому саме він став світочем любові до України, її боротьби за її Волю? Чому "Заповіт" став дорогою вказом поколінь у боротьбі за Соборну Незалежну Україну?

Шевченко і Україна - це одна нерозривна цілість, бо без України не було б Шевченка, а без Шевченка не скоро б пробудилася душа народу.

В часи лихоліття народ видає зі себе мужів, що, скупивши у собі всі народні болі та прагнення, запалюють народ до боротьби, показуючи йому шлях до Сонячного Завтра, і слово їх, і чини їх, стають гаслами народних змагань. Горє народові, що нездібний дати із себе таку особистість, а ще гірше, коли лишається глухим до її кличів. Такий народ призначений бути слугою - рабом чужинців, як довго він не пробудиться, бо душі в нього немає.

Наш Шевченко - це втілена душа України, втілене прагнення цілого народу нашого до сильного бурхливого, але самостійного буття.

Скільки слабших духом заломилось під гнітом наїзника, скільки стало перекінчиками, скільки в очах підкорними жмарами реакції заволодало в собі. Багато! Але Шевченко ні!

Силою свого інтелекту, вибившись на височини літератури, про які пересічному кріпакові та ще й українцеві і мріяти не було можна, Шевченко не відірвався від рідного ґрунту, не пішов служити наїзникові, не занавтав душі своєї, а горів любов'ю до рідного краю, боровся віщим словом за його долю... і згорів.

Згорів, а не вмер. Як воєк на полі бою за свій край, він згинув воєцькою, лицарською смертю.

до останньої хвилини держати гордо свою смертельну для ворогів зброю, своє полум'яне Слово.

Прапор боротьби за Україну Шевченко не схилив ніде, ніколи й ні перед ким. Він мужньо проріс його крізь царські переслідування, крізь уральські пустелі, крізь душову руїну та смерть салдатчини.

Прапор цей - його думи, його мрії, його вірші, його пророцтва, - не надорожчий скарб України.

Насіння душі - думок пророка - буря не впало на камінь, а в родючий чернозем українського загалу, підняло до змагу мільйони. Слово сталося ділом! Прапор боротьби не впав. Його підхопили мільйони борців. Слова Кобзаря стали Євангелієм покерованих і порвали їх до змагу.

Вороги наші й Шевченкові намагалися "заборонити" славу й популярність Шевченка. Та помилились! Бо хіба ж можна заборонити поклик душі? Намагалися накинути на нього плащик "мужичка", безвірника, гадамаки, революціонера - соціяліста, забуваючи, що Шевченко в першу чергу українець, що понад усе він любив Україну і свій народ, що Шевченко, відчуваючи глибоко Бога, хотів був і душу свою занести на Україну!

Та чи ж можна заборонити слово?

Глибоко, болюче переживаючи кризду поневолення України, він готов лише тоді заспокоїтися і на тому світі, як Україна, Велика, Незалежна Соборна повстане в огнях і крові, в подумі народної революції. А до того ж часу... нема правди!

Україна може повстати тільки шляхом зброй-

ного зриву, але не одиниць, а всієї спільноти, як це Шевченко каже:

"... треба разом, громадою обух стати."

До збройної боротьби треба вести глибоку підготовку:

"Учіться, брати мої!
Думайте, читайте,
І чужому навчаєтесь,
Свого не цурайтесь!"

Любов Шевченка до України - то не сантиментальна любов плаксія, нездібного на чин, а мужня любов борця-пророка, який кличе і нас до самопосвяти:

"Свою Україну любіть!
Любіть її у время люте!
В останню тяжкую минуту
За неї Господа моліть!"
Але любов, як і віра, без діл мертва, і через те Шевченко закликає до чину:

"... вставайте, ка'дани порвіте
І вражюк, злою кровю Волку окропіте!"

Саме тепер, на чужині, складаючи іспит національної зрілості, треба вірити в Україну, в перемогу правди так, як вірив Шевченко; вірити, що спільними зусиллями виберемо собі право на вільне життя, що і "... встане Україна,

І розвіє тьму неволі,
Світ правди засвітить,
І помоляться на волі
Невольничі діти!"

К. Орлівський

Світогляд і характер

Нові ідеї випливають із потреб життя, через те вони мусять бути тісно зв'язані із середовищем, з якого випливають і для якого мають бути здійснені. Чужі ідеї можуть лише дезорієнтувати та розбивати національні енергії, ніколи не будуть визнані, як свої, ніколи не пірнуть за собою цілості. Державний російський устрій у формі крайнього деспотизму, їх же суспільний устрій та організація цілого життя ніколи не знайшли ґрунту в Україні, противно - сильний опір. Поставлення сильного "козацького" стану на взір польської шляхти, питомої лише для Польщі - стали причиною невдач Мазепи. Ідеї лібералізму та соціалізму, що до глибини струслили інші держави, в Україні знайшли слабенький відгук. Ці ідеї, що лягли в основу французької революції, а знайшли своє завершення у жовтневій російській революції, і більшевизмі, не були чимсь новим на Україні. Свобода, рівність, братерство, це поняття, анані на Україні від набагато давніших часів. Вони були основою українського соціального устрою. За них боровся український народ продовж цілої історії, коли лиш хтонебудь хотів ці засади зрушити. Якщо ці ідеї, хоч кидані у формі гасел чужими людьми, поривали й українців, то боротьба за них наспирала в нас зараз національний характер. Боротьба проти існуючого в Україні, в даний історичний момент, соціального устрою, це була боротьба проти чогось чужого, накинутаго, - боротьба проти окупанта. Не за впровадження нових для Європи ідей лібералізму, чи соціалізму, але за повернення давнього українського соціального ладу.

Тому українська людина може розвиватись лише серед власного, українського середовища, серед того середовища, з якого вона вишла. Бо в її крові, соки рідної землі, в її духовності - первні української духовності, бо її схильності, її світ заінтересування такий, який вона набула від своєї матері - українки. Українець серед чужого середовища, як дерево, пересаджене на інший, невідповідний для нього ґрунт, виривляється, нидіє, карловатіє.

Зберегти цілість і здоровля нації - це значить зберегти те середовище, забезпечити можливість нормального й повного розвитку української людини. Тому добро нації, її всесторонній ріст - це ста найвища мета, до якої повинні бути спрямовані усі наші чини. Нанія - це живі, мертві і ненароджені. Користаючи з надбань минулого, зобов'язуємось тим самим супроти живих і ненароджених братів наших.

Повний розвиток нації може бути лише у власній державі. Тому боротьба за власну державу - це зміст життя та найвища мета поневоленої нації й кожної української одиниці, як її невідривної складової частини. Характер - це є сильна (свідомо) воля, кажемо, залізна воля, це є впертість у змаганні за своє "хочу", невгнутість (незламність) супроти усіх сил, що намагаються аминити наше "я", вірність своєму ідеалові, здібність сказати в певних ситуаціях життя "ні". Мати характер, значить мати хребет. Прим.: хоч вашу душу огортає глибокий смуток, а до очей тиснуться слези, ви ж змусите себе до лагідного усміху і погідного виразу обличчя - це значить - у вас є сильна воля.

Хоч голод нутро розриває, а справа спадає уста, а ви з несмаком і спокійно дивитесь на кусок хліба, що його подають прошакові - це значить - у вас є сильна воля.

Хоч вас розпаленим залізом пражать і пасаю шкіри деруть, а ви з погордою дивітесь на ката і ані звуку не видаєте зі своїх уст - це значить : у вас є сильна воля.

Хоч ваш ідеал висміють і болотом обкидають хочуть, а ви далі при ньому стоїте, як і давніше стояли, та готові кожної хвилини на найбільші жертви для нього - це значить : ви є вірні своєму ідеалові.

Хоч вас змушують і тортурують, хоч вас намовляють і солодкими обіцянками манять, а помімо цього, остаетесь таким, яким були, - тоді ви є вперті.

Сталість характеру залежить від пориваючої сили ідей, для здійснення яких він служить, від світогляду.

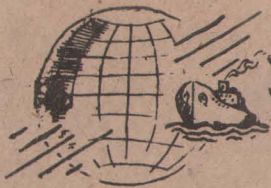
Дати собі відповідь на питання: Звідки вийшли, де находимось і куди прямуємо? Знайти ідею життя, вірити в неї, горіти ясно та знати засоби і шляхи до її здійснення - це значить мати світогляд. Ясно означений світогляд скріплює характер та дає йому твердість у відношенні до сил, що намагаються його зломити. Хто сприймає життя як вічну боротьбу, як вічне зусилля волі в ім'я обраного ідеалу, цей або побідить, або у змаганні впаде; побідженим ніколи не буде.

Бо лише слабкі присідають на придорожньому камені і безсоромно пригладуються, як пліве життя попри них нестримною струмою вперед, полишаючи їх за собою, як непотрібний баласт.

Сильні ж духом уміють ваяти життя в руки і керувати ним.

Справити помилку: В ч. 8(21) в статті "Світогляд і характер" стор. 3 права шпальта II лінійка замість "героїзм" справити на "героїзм".

ЖИТТЯ І СВІТ

Українці в Африці.

("Америка" - 17.1.46.) Канадська українська преса подає лист українського воювача, який перебуває в Африці, і звітням звернувся до Канади за книжками й часописами. В тім листі наводиться:

"Вірю, що вам буде цікаво знати, як ми дісталися до Африки? Як знаєте, по вибуху війни, німці зайняли Україну й страшно змушдали над українським народом. Вже в році 1942 в Німеччині було около 7 мільонів українців на тяжких роботах. Там був і я.

В цій неволі ми довідалися, що у Франції є український відділ ім. Т. Шевченка, який бився проти німецьких наузників. Отже в році 1944 ми перейшли границю та дісталися до Франції, а опісля вписалися до Чужинського Лейону й з ним поїхали до Африки.

Тут нас є багато з різних околиць і міст України, - з Буковини, Галичини й Києва. Просимо не відмовити нашій просьбі та прислати нам книжки і часописи, бо ми хочемо читати, а не маємо що."

Українцям дозволено співати.

("Америка" - 17.1.46.) В Києві існує українська державна академічна капела "Думка", яка складається з 115 голосів.

Капела виступає з концертами, в яких виконує твори кращих російських і західньо-європейських

композиторів. Виконуються "також" і українські "номері". Між ними згадується кантата "Україно моя", складена на замовлення з Москви (!!!) Штогаренком. Кантата, присвячена "генієві Сталіна", що створив і безупинно визволяє Україну.

Московщина, очевидно, виконує свої обіцянку.

"Борщ, галушки і вареникі
Будет вольно вам варити
Ща на мове, на українско",
Пісні петь і гаварить..."

Одіж для скитальців.

("Америка" - 24.1.46.) Злуч. Укр. Амерк. Допомоговий Комітет повідомляє, що в четвер, 17. січня ц.р. з порту в Нью-Йорку відправлено знову кораблем до Європи зібрану, заходом нашого жіноцтва, одіж та обузу для скитальців.

Як повідомляють, одіж, вислана попереднім транспортом, уже розділена між скитальців.

З українських земель в Польщі вислано 320 000 українців.

("Америка" - 24.1.46.) Від початку червня до 1 листопада 1945 на Україну "виралося" з українських земель над Сяном і з Лемківщини "добровільно" 320 000 людей. Після заяви Владислава Войського, голови "репатриційної комісії" в Польщі, Польща "помогла" їм дістатися до кордону, а звідти вже ними "опікувались" українські власті.

Українці забрали зі собою все рухоме добро - каже Вольський - а чого не могли забрати, то польська влада в них відкупила і роздала своїм людям.

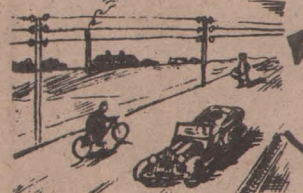
Зрештою це ніяка "репатриція", - зауважує "Америка", - бо це слово означає "поворт на батьківщину". Для наших селян з над Сяну та з Лемківщини, це не поворт на батьківщину, а насильне викорінення з їхньої тисячлітньої батьківщини.

Українці в Швейцарії об'єдналися.

("Українські Вісті" - 11.9.45.) Американський Допомоговий Комітет у Філадельфії дістав вістку зі Швейцарії, що всі існуючі у Швейцарії допомогові організації об'єдналися та створили один спільний Репрезентаційний Комітет, котрий складається з таких осіб: Євген Бачинський, директор; Ростислав Шульгин, генеральний секретар; Петро Ковалів, скарбник, а члени: Михайло Брємєїв, Омелян Нижанківський і Микола Данько.

Голова того комітету п. Євген Бачинський, був увесь час від 1919 року головою Філії Українського Червоного Хреста, створеного в Києві 1918 року.

Ростислав Шульгин, це син бувшого дипломата Української Народної Республіки. Два останні - це галичани.

Канадські звіт про акти шпінюажі.

("Дж. д. Емілія" - 5.3.46.) Канадський премієр Макензі Кінг дозволив оголосити офіційний звіт про акти шпінюажі в Канаді. Звіт подає, що такі акти виконали деякі члени персоналу сов. амбасади за інструкціями, які вони одержали з Москви. Полковник Саботін, віськовий аташе сов. амбасади, зажадав і одержав слідуючі інформації:

1. Подробниці про матеріали, технічні процеси й рисунки для фабрикації атомової бомби.

2. Подробниці про електронні стрільна, які вживає американське морепластво.

3. Взірці урану 235 та подробниці про продукційні влаштування.

Звіт подає прізвизда 9-ох осіб, що здебільше заарештовані від початку слідства.

Чотирьох канадських горожан подало совітським представникам посередньо та безпосередньо тайні й довірочні відомості атомової бомби.

Питання Манджурії.

(за Дж. д. Емілія) Московське радіо закидає "китайським реакційним елементом" ворожу, для Совітського Союзу, діяльність у Манджурії.

Для цього вони використовують залишки японської квантунської армії та створили окрему терористичну організацію "Гоміндан". Китайська реакційна преса використовує провокаційні виступи цієї організації проти совітської політики, а китайський уряд одобрив її.

з чункінгу повідомляють про студентську протисовітську демонстрацію під кличем "Геть з Манджурії".

Центральний виконавчий комітет китайської урядової партії Квомінтанг обговорює положення в Манджурії. Китаєська агенція повідомляє, що один совітський старшина обняв, без жодного повідомлення, контролю над продукцією електричної енергії та електричною промисловістю в північній Манджурії.

Генерал Станкевич, командант совітських військ у Мукдені, заперечив вісткам, бачімо він мав заявити американським кореспондентам, що совітські війська вивезли промислові влаштування Мукдену з порозумінні трьох.

Питання Персії.

("за Дж. д. Емілія") Дипломатичний редактор англ. часопису "Сундай Таймс" називає постанову Совітського Союзу, задержати війська в Персії довше, як передбачено договором, "на поважнішою кризою по війні" та "першим порушенням міжнародних договорів".

Англія й Америка, правдоподобно, висунуть перське питання знову на найближчому засіданні Ради Безпеки. На останньому засіданні перського парламенту посол др. Масадє гостро запротестував проти порушення договору трьох Совітським Союзом. На його думку, персько - совітські переговори в Москві не мають нічого спільного з евакуацією сов. військ

з Персії. Всі інші послы буржливо зплескали його слова.

Ройтер повідомляє з перських кругів у Лондоні, що перський премієр Султанє зложив протест совітському урядові проти його постанови залишити війська на довше, як передбачає договір.

Уважають, що переговори, які він веде у Москві, покінчатся невдачею. Перська публична опінія, яка в останньому часі відносилася досить прихильно до Совітського Союзу, змінилася своє становище.

Лондонське радіо з дня 6.3.46. повідомляє, що переговори між Персією а Совітським Союзом перервані, а в Тегерані памуть заворушення.

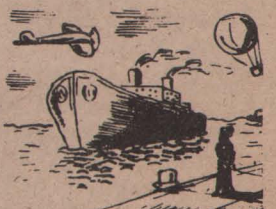
Перські партизани машерують.

("Ю. Дж. ч 27.2.46.) Тегеранська газета "Аттелат" повідомляє, що приблизно 600 "демократичних партизан" озброєних в артилерію й тяжку машиную зброю, посуваються від Астари (Каспійський порт на границі Азербайджанських провінцій та совітських републік) до Паглевлі (Каспійське побережжя, около 100 миль від Астари).

Ця газета коментує, що партизани забрали Карганруд на Каспійському побережжі, між Астарою а Паглевлі, та находяться вже недалеко Паглевлі.

Ройтер додає, що з Тегерану найновіша депеша принесла неспідтвержену вістку, що в Тобрізі, столиці азербайджанських републік, Тудєська партія (ліва) задумує зробити страйк, як протест проти евакуації совітських військ.

ЗМЕНТИЖИД

Прем'єр міністрів у Єгипті здивований британською нотою. ("Ю. Дж." - 27.2.46.) В єгипетській відповіді на британський протест відносно останніх розривів, сказано, що треба домогатися, щоб відтягнуто війська передовсім з Каїро та Олександрії. Ноту вручили британській амбасаді.

Прем'єр міністрів Сиджі Паша в заяві до єгипетського сенату сказав, що Британія жадає покарати всіх злочинців з демонстрацій, а пальше направи всіх установ, що потерпіли під час останніх розривів.

Англія домагається рівнож гварантії за публичний порядок на майбутнє.

Сиджі Паша заявив, що не може скрити свого здивування, яке на нього викликала британська нота.

Відголос закордону на промову Бевіна.

("Ю. Дж." - 28.2.46.) Росія, до якої Бевін простягав руку дружби на дебатах у Палаті Громад, опублікувала у своїй пресі та радіо багато різних коментарів про світові події. Перша зі всіх московська газета "Правда" заявила, що містер Бевін на зборах Ради Безпеки ООН потерпів "серйозну моральну і політичну поразку". Тут подаємо деякі коментарі:

Єгипет: Коментар московського радіо подав, що недавні розриви в Каїро викликали британські війська. Британські спроби повернути старе "статус кво" були звернені на незалежність єгипетського народу, підтверджує коментар.

Туреччина: В 25 - у річницю створення совітської влади у Грузії, у статті секретаря Центрального Комітету Грузинської комуністичної партії Чарквіяні, яку опублікувала "Правда", сказано, що Грузія знову домагається території, яка тепер належить до Туреччини. Вона писала: "Залишилася ще несповнена одна довголітня мрія грузинського народу - віднова територіальної єдності Грузії."

Греція: У звідомленні говориться, що в Атенях, у наслідок нападу монархістичних партій, п'ять осіб ранено. Московське радіо заявляє: "Можна собі вже добре уявити, що буде з демократичними виборцями на передодні виборів."

Московське радіо подає також звідомлення ТАРС, що грецька комуністична партія не буде брати участі у виборах. Дальше подає радіо, що вже відчувається брак примітивних умов для вдержання порядку при виборах. "Британська політика в Греції, відповідає за все", - кінчить ТАРС.

Канада: "Правда" пише, що канадські шпигунські дослідники заміряють "відновити престиж" Бевіна по лондонських нарадах. "Канадський прем'єр змінив свою тактику, щоби закрити ефект промов совітських делегатів на Раді Безпеки, а з тим самим розвіяти публичну опінію про "трудну ситуацію, в якій знаходився Бевін".

Південна Африка: Московські радіоавдіції в англійській мові подали критику міжнародного обсерватора "Правди" на прохання Південно-Африканської делегації на зборах ООН, щоби до Південно-Африканського Союзу прилучити Південно - Західну Африку, колишню німецьку колонію.

"Як ми знаємо, - як подає обсерватор, - Південно-Африканський Союз замешкує 9 мільонів тубильців та 2 мільони європейців. Тубильці не тільки що позбавлені прав, але також і землі.

Зовсім ясно, що інкорпорація Південно-Західної Африки до

Африканського Союзу, викликала б невдоволення тубильців Південно-Західної Африки." - закінчив обсерватор "Правди".

Заява міністра Бірнеса на засіданні альянтської комісії для Далекого Сходу.

("Д. д. Емілія" - 28.2.46.) На першому засіданні альянтської комісії для Далекого Сходу міністр Бірнес заявив, що ми на просторі нацифіку є основою нового сильного світового порядку, і тому Зєднені Держави годяться, щоби котроля над ним перешла під альянтську відповідальність.

Комісія має важке та велике завдання втягнути Японію в сімо мирних націй, а до цього Конечний ряд реформ, які створили б умови розвитку політичної та господарської демократії в Японії. На першому місці стоїть знесення старої японської феодальної системи.

Міністр Бірнес додав, що досі немає потвердження совітських вісток про відтягнення совітських військ з Манджурії. Про прилучення японських теренів до Совітського Союзу, він сказав, що Америка вправді погодилась в Ялті на совітські жагання, але він вважає, що тепер це повинно було статися при допомозі відповідних договорів.

Чого хоче Росія?

("С. Романо" - 22.2.46.) Консервативний посол Гарольд Мак Мілян, відкриваючи дискусію над закордонною політикою в англійській палаті громад, заявив, що совітська дипломатія натискає на британські інтереси на Середземному морі та на Близькому Сході.

Чого хоче Росія? - спитав він. Яка мета криється за її дипломатичними маневрами? Чи це є продовження експанзивної політики царської Росії? Чи ці події вказують на поворот до пропаганди за новий комуністичний інтернаціонал? Чи означає це новий поворот до влади віськового терору?

Кожне з цих питань може відповідати правді, але ми будемо боронити до останнього віддиху нашу спадщину проти всякого чужого наступу. Ми не приймаємо жодних політичних і господарських доктрин, які не будуть вислідом нашого добровільного, демократичного жибору. Для нас і для світа є це важним, тому що ми починаємо розуміти правду.

Навіть коли гра Росії не має на меті опанування світа під формою російського імперіалізму, чи інтернаціонального комунізму, лише боронити "святую" російську землю" проти нових нападів, то вона вимагає від нас приготування до небезпеки агресії та до зміцнення наших оборонних бастионів.

Плян демобілізації британської армії.

("Ю. Дж." 23.2.46.) З кінцем 1946 року чисельний стан британської армії буде виносити около 1 200 000 вишкolenих воєнків та 100 000 рекрутів.

Демобілізаційний плян (від січня 1945 до грудня 1946), передбачує демобілізацію около 3.900 000 воєнків, що рівняється 75% цілої армії. Рівнож зредукують усіх працівників індустрії.

В Лондоні вважають, що демобілізація британської армії залежатиме у великій мірі від розвитку подій та розвязки деяких важких проблем.

Сталін на видим командувачем. ("Ю. Дж." 27.2.46.) Як повідомляє московське радіо, генераліссімуса Сталіна призначено народнім комісаром усіх збройних сил Совітського Союзу, щоби сухопутних, морських та повітряних.

Це іменування наступило у звязку зі створенням нового комісаріату збройних сил. Комісаріат оборони і морських сил знесено.

Московська газета "Ізвестія" з цієї нагоди каже:

"Під командою ген. Сталіна, совітські збройні сили будуть продовжувати дальше свій розвиток і поліпшення для страху наших ворогів, а для добра нашого народу та для вдержання миру на цілому світі. Совітські народ доложить усіх старань, щоби Червона Армія не остала позаду зі своїм озброєнням навіть у наймодернішій зброї.

Наші старшини мусять без перерви удосконалювати своє технічне та політичне знання, щоби озброїти нашу армію першорядною зброєю.

Червона Армія не сміє вполюватися своїм знанням техніки, але мусять безнастанно його поліпшувати."

Частини Франка у Піринеях.

("Д. д. Емілія" - 28.2.46.) Замкнення французько - еспанського кордону з французької сторони викликало таку саму реакцію в Еспанії. Крім того, з Парижа повідомляють про щораз більший наплив нових мароканських військ у прикордонну полосу Гендас.

Ройтер повідомляє з мадридських джерел, що з Мадриду перекинено на кордон 4 полки війська в силі до 4 000 воєнків.

З інших частин Еспанії напливають дальше військові частини. Всі шляхи, що ведуть по кордону, контролюють військові власті.

Еспанський уряд передав французькому амбасадорові в Мадриді ноту, в якій сильно протестує проти прийняття, яке зроблено голові еміграційного еспанського уряду Журалеві в Парижі. Нота протестує рівно ж проти 24-годинного страйку французьких професійних спілок, на знак ворожого наставлення до Фалангівської Еспанії.

Американська позика совітам.

("Дж. д. Емілія" - 2.3.46.) Американський міністр фінансів повідомляє, що Совітський Союз жадає у Зєднених Держав позик в висоті одного мільярда доларів. Зєднені Держави запросили в тій справі совітську делегацію на переговори до Вашингтону.

Урядово повідомляють, що американські позики для чужих держав, за виїмком Англії, в часі від 1. січня до 30. червня 46. р. не сміють переходити суми 3 мільярдів 250 мільонів доларів.

Промова Черчіля.

("Ю. Дж." 3.3.46.) Черчіль у своїй промові остерігає світ перед небезпекою зростаючої комуністичної партії по цілому світі, бо загрожуює християнській цивілізації. Дальше він сказав, що за виїмком Чехословачії, "парвдива демократія там не існує". Він підчеркнув скомунізовання німців у совітській зоні, натиск совітів на Туреччину і Персію і сказав:

"Ніхто не знає, до чого стремить в будуччині совітська Росія і її міжнародна комуністична організація і які є границі їхніх експанзивних замірів."

Промова Бірнеса.

("Ю. Дж."-4.3.46.) Митуюлого четверга промовляв по радіо міністр закордонних справ ЗДА містер Бірнес. Він заявив, що "для забезпечення світові мира, для нашого спільного добра й нашої традиційної співпраці ми будемо боронити прав ОЗВ. Ми не хочемо й не можемо стояти осторонь, тоді коли наша сила протистить засадам права."

До удару між нами і Світовим Союзом дішло би тоді, коли б виказалися "трагічні та неоправдані похибки". Ми не маємо права держати наших в'язь у чужих суверенних державах без їх дозволу."

Дальше заявив містер Бірнес, що жодна держава не має права помагати собі силою присвоювати собі чужих послуг в звільнених державах, поки не буде на це згоди альянтів.

Зупиняючись над відносинами між великодержавами, Бірнес заявив, що їх не можна змінити діяннями лише одної з великодержав без основного розглянення справи ОЗВ.

ЗВ забороняють агресію, і ми не дозволимо на якійнебудь напад чи то дорогою примусу, чи під натиском, або іншими політичними махінаціями.

"Спори між державами, - заявив Бірнес, - будемо ширі й спокійно розглядати у світлі інтересів усіх великих і малих держав, щоби утримати мир і безпеку в світі, а не на панування одної з них".

Безсумнівно, - говорив Бірнес, існують важкі спірні справи, котрі вимагають нашого розглянення. Деякі справи є дуже "делікатні". Однак я переконався, що достаточу розв'язку можна б знайти, коли б скінчилися маневри за стратегічними користями по цілому світі."

Дальше Бірнес сказав, що для уникнення війни є кінечним, відтягнути свої армії з чужих держав. "Ведли панув підозріння й недовіря, Деякі з них є зовсім неоправдані. Не окуймо себе самі, не вводім у блуд наших союзників. Ми мусимо жити по-закону: це тільки є одинока дорога до миру", закінчив Бірнес.

Напередодні виборів в Італії.

("Ю. Дж."-4.3.46.) Італійські газети повідомляють, що Італія старасться "створити" твердий уряд, бо тепер першій коаліційний уряд, зложений з шістьох партій, не здібний розв'язувати важких та спірних справ.

Тому намічено вибори, які є кінечні до розяснення теперішньої ситуації. Важною справою є те, чи вибори мають перевестись вільно, чи примусово. Праве крило "ліберали", роб. демократи, християнські демократи піддержують думку свободи у виборі електорів, а опозицію творить ліве крило (соціалісти й комуністи).

Хто буде мужом англійської княжни Єлисавети?

("Ю. Дж."-26.2.46.) Найстарша дочка англійського короля, престолонаслідниця княжна Єлисавета, кінчить тепер свою науку та підготовку до майбутнього високого становища. Тепер виринула одна з актуальних дворських справ, це особа майбутнього князя - мужа. Сама княжна не виявила ще до тепер своєї симпатії до якоїсь особи, та не назвала жодного прізвища, хоча багато говорила про своє подружжя.

Помімо цього англійська опінія заговорила про це та висказала багато здогадів про її будучого чоловіка, тим більше, що княжна одержала дуже старанне виховання. Вона має велику свободу, якою користується дуже вміло й мудро. По своїй бабі королеві Вікторії одицила вона сильну і рішучу волю, а по дідові князеві Альбертові, велике замишування до музики, добру пам'ять та любов до книжок. Молодість княжни, помімо гуркоту найжахливішої до тепер війни, була погідною.

Молода престолонаслідниця дуже добре зарепрезентувала свій перший виступ у суспільстві. Було це під час іменування її полковником гренадирського полка. На святочному зібранні в честь її відзначення, вона виголосила дуже гарну промо-

ву та здивувала присутніх легким добром слів, та надзвичайною красномовністю. Вона мала тоді щойно 17 літ.

Пошта через Атлантик за сорок хвилин.

"Українські Вісті"-3. липня 45.)

Альянти їтернували коло 1 200 німецьких вчених, що працювали над винаходами для німецької армії і в інших ділянках науки, і повинахди багато такого, про що світ не знає. З деякими винаходами вони є тільки в половині дороги. Тепер їх технічним значням користуються альянти.

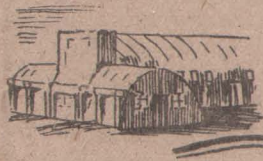
Одна група вчених німців сказала, що за 5 до 10 літ, ракети будуть переносити пошту через Атлантик. Тону пошти перевезе ракета в 40 мінутах через океан. А за 15 до 20 літ будуть такі ракети, що між Європою й північною Америкою будуть регулярно переносити пасажерів.

Інша група винахідників впевняє, що за 50 літ наука піде так далеко, що людина зможе поробити притягання землі й заставити лучи сонця до своїх послуг. Не були ті самі люди, що винашли літаючі бомби.

Кореспонденти тільки головами похитували, прислухуючись з недовірям до слів німецьких вчених, які в додатку заповіли 200 тоннові танки й гармати з 400 стіп довгими дулами.

Чи можна уникнути війни Заходу зі Світами.

Під таким заголовком появилася стаття у "АПВ" з 5.3.46.р. Між іншими газета полає, що французький сенатор барон де Ротшильд предсказує британсько-совітську війну, коли інтереси В. Британії були б так сильно загрожені, що не буде можна їх поладити мирною дорогою. Він сказав, що "В. Британія уважає себе за потугу, яка утримує рівновагу в Європі, а цю рівновагу нарушувє совітська постага."

Життя

На день 4.3.46.р. Студентський хор під проводом хор. Гумініловича та співпраці оркестри п. Головацького, підготував ревію. Багата програма ревії дала глядачам около дві години правдивого забуття.

Прекрасно вивязався зі своїх завдань квартет, співаючи нові українські танга й бостони п. Фориса, а музики хор. Гумініловича. Так само добре вишли куплети п. Головацького і інших.

Але, чи не найкращою частиною ревії, був скеч "На еміграції". Він хоч і веселий своїм змістом, але все ж таки, не одного примусив застановитися над своїм майбутнім.

Слід замітити, що п. Форис зумів у гумористичній формі дуже добре підловити життя та болячки табору.

Треба підчеркнути, що п. хор. Гумінілович разом із своїми членами хору не мало вложив праці й старань, щоб дати таборові щось нового - веселого, та щоб усе випало якнайкраще.

Все ж таки слід зауважити, що деякі особи забувають, що ревія, помімо своєї гумористичної форми, мусить мати виховне значіння і кожне "грубоше" слово чи сценка обнижує морально-етичну-вартість цілості.

Дня 5.3.46.р., в приміщенні матуральних курсів, відбулися збори вчителів для зорганізування "Українського Учительського Об'єднання" на емігра-

ції.

Професор Сендецький, в імені Ініціативного Комітету, відкрив збори та привітав усіх прийвних. По обранні президії збори відбулися згідно з наміченим планом. Опісля відчитано статут "Учительського Об'єднання", над яким відбулося голосування. Збори одобрили статут, перейшли до вибору Виділу.

Тут забрав голос командант табору, ппол. Делінський, який висловив своє задоволення, що вчителі бажають організуватися у своєму об'єднанні, а з тим самими піднести рівень виховної праці у нашому таборі.

Опісля вибрано голову об'єднання хор. Підика, та цілий Виділ разом із Верифікаційною й Контрольною комісіями, як також Говариський суд. Верифікаційна комісія, під проводом о. пор. Кордуби, має за завдання устатити кваліфікації та ступінь учителів.

Українське Вчительське Об'єднання постановило собі за завдання зорганізувати всіх учителів нашого табору, заосмотрити школи фаховими силами та опікуватися морально, а в міру можливостей і матеріально своїми членами.

Майор Винницький заявив, що він як референт шкільництва по таборі, буде допомагати, щоб Учительське Об'єднання могло впевні виконати всі свої завдання.

Виділові об'єднання припоручено опрацювати план праці на майбутнє.